

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko B. w W. S.A. z siedzibą w W.
o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na występowanie na tle tej skargi istotnego zagadnienia prawnego, a także na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości. Zagadnienie prawne dotyczy tego, czy wobec braku powszechnie akceptowanych metod ustalenia wysokości należnego świadczenia w razie przedterminowego zakończenia umowy klient jest związany wyliczeniem wysokości przez bank. W odpowiedzi na skargę trafnie podniesiono, że ani Sądy orzekające w sprawie nie oparły jednak rozstrzygnięcia na zwyczaju – kwestie rozliczeń umów wynikały z ich treści i dołączonych do nich regulaminów. Brak związku tego zagadnienia z rozpoznawaną sprawą nie uzasadnia zatem przyjęcia na tej podstawie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W skardze sformułowano też dwa przypadki potrzeby wykładni prawa. Ich analiza dowodzi jednak tego, że bardziej chodzi tu o istotne zagadnienia prawne, a nie wykładnię konkretnych przepisów, ale kwalifikacja z perspektywy właściwej podstawy do przyjęcia skargi do rozpoznania nie ma tu istotnego znaczenia. Pierwsza kwestia dotyczy tego, czy bank jest zobowiązany do informowania klienta w ogólności o ryzykach związanych z dokonywaniem danego rodzaju transakcji, czy też o konkretnych ryzykach dotyczących określonej transakcji. Problem ten nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ nie powstaje na tle tej sprawy. Jak bowiem ustaliły Sądy, bank spełniał swoje obowiązki informacyjne w odniesieniu do każdej dokonywanej transakcji i do umowy ramowej. Druga kwestia, po analizie nieprecyzyjnego jej ujęcia w treści wniosku zawartego w skardze kasacyjnej, dotyczy tego, czy sprzeczność treści zawartej umowy z celem, dla którego została zawarta, oznacza sprzeczność z właściwością (naturą) umowy, powodując jej bezwzględną nieważność. Choć rzeczywiście użyte w art. 353¹ k.c. określenie właściwości

(natury) stosunku prawnego nie jest jasne i jego zakres znaczeniowy może budzić wątpliwości, to w kontekście istotnym dla tej sprawy zostało to już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 2012 r., IV CSK 284/12 (OSNC 2013, nr 6, poz. 77), gdzie wskazano, że w funkcji zabezpieczającej umów opcji nie chodzi o uchronienie klienta przed szkodą wynikającą ze zmiany kursu walut, a jedynie o zabezpieczenie w znaczeniu ekonomicznym. Strony świadomie godzą się jedynie na rozkład ryzyka, co jednak przy niekorzystnym dla klienta kursie walut może spowodować powstanie wierzytelności na rzecz banku. Jest to typowe dla umów opcji walutowych i należy do ich natury, zatem nie może zostać uznane za sprzeczne z nimi. Kwestia ta, jako już wyjaśniona, nie uzasadnia więc przyjęcia skargi do rozpoznania, bo skarżący nie przedstawił istotnych argumentów, które uzasadniałyby zmianę wskazanego stanowiska Sądu Najwyższego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.